

Hogyan lehetne a lisztelosztást egyenletesen szabályozni

— Szegeden nincs liszthiány. —

(Saját tudósítónktól.) A lisztmizériák a legkülönbözőbb megvilágításban kerültek már a közönség elé. Maga a közönség is a legkülönbözőbb megvilágításban igyekszik feltálni és csak a közel kétesztendő háboru izgalmai után érthető, hogy egy-egy vélt sérelemnek érdeménél gyakran jóval nagyobb jelentőséget tulajdonítanak az emberek. Ma cikket kaptunk az egyik szegedi nagykereskedőtől, amely a kérdést egészen új világításban állítja be. A cikk szerint Szegeden nincs liszthiány és annak, hogy a közönséghez nem jut elég liszt, a liszthivatal hibás tervezete mellett az az oka, hogy a lisztutalványokkal nem a kellő komolysággal és lelkiismeretességgel bánnak és hogy a közfogyasztásra szánt lisztet egyes pékek maximális áron felül összevásárolják egyes kereskedőktől. A cikk a következő:

— A liszthivatalnál jelenleg a rendszer az, hogy kitűznek egy napot, amelyre felrendelik azokat a szerencsétlen kereskedőket és pékeket, akiknek szelvényeik vannak és akkor természetesen lévén a „tömeg” nagy, hosszas várakozás után kijelentik, hogy nincs liszt, tessék három-négy nap múlva jönni. Ez a tortura — midőn két-három, sok esetben hat félnapot az illetők már elvesztettek hiába, — azt eredményezi, hogy a „tömeg” mindig nagyobb. Végre 10—12 ember szerencsésen hozzájut az utalványhoz, siet a főpénztárnál a liszt értékét kifizetni és boldogan megy haza hétfőn jelenteni a vevőinek, hogy csütörtökön lesz már liszt. A hétfőn kifizetett árut ugyanis rendszeren napok múlva kapják meg, — eltekintve attól, amikor néha hetek múlva.

A liszthivatal fizikai és szellemi munkát oly nagyot igényel, hogy vezetője, ha minden idejét ennek az ügynek szentelné is, akkor is megérdemelne néha pihenőt. A felek zaklatása a legjobb idegeket is tönkre tenné. A „tömeg” várakozása közben kedélyeskedik és tekintve azt, hogy a társaság vegyes — nők és férfiak — valóban épületes dolgok hallhatók ott. Dicsérik a hatóság minden egyes tagját szebbnél-szebb szavakkal, a változatosság kedvéért a „jobbán törtetni tudót” az elkeseredettebb, mint tegnap is megtörtént, oldalba is nyomkodja. Általános a panaszkodás minden oldalról és ezen segíteni kell — bárhogyan — de sürgősen! A munkakör kettéválasztása talán segítene. A bajok forrása onnan ered, hogy a liszthivatal inzultans mindig, mert az általa kibocsátott és neki beváltás végett benyújtott utalványokat első esetben csak késéssel (8—10 nap múlva tudta, ma pedig nagyobb késéssel, de csak 50% engedménnyel tudja beváltani. — Csak! És a forgalomban levő szelvényeknek még egyharmad része sincs megvásárolva, kapja a n. é. közönség házhhoz szállítva az új utalványt és így a liszthivatalnál a lisztjegy vaggonszámra van, a liszt pedig zsákszámszámra sincsen. Ha számot vetnének azzal, mennyi utalványt bocsát ki a város, mennyi lisztet adott hozzá és mennyi lisztjegyet prezentálnak neki újból: olyan rébusz lenne, a melyet Frankl Móric sem fejtene meg és az adatokból az tűnnék ki, hogy ebben a városban — hála Istennek — *nincs lisztinség*, csak utalvány-bőség van.

A mizériák mindaddig fokozódni fognak, amíg a kereskedők átlag a háromféle liszten zsákonként 2 koronát keresnek, a sütők pedig 10 koronát, mert addig a pékek a kereskedőktől szívesen veszik meg a maximális áron jóval felül a lisztet és így előállhat az a helyzet, hogy 90—1 koronás kenyér lesz

ugyanis, de rántásliszt nem, ami most már napirenden van.

A nagyközönség zöme liszttel fedezve van az új termésig és csak az ok nélkül való félelem készíti arra, hogy a „van” mellett utalványt kér, a „van”-t eltagadja, nem fél a büntetéstől. Ezekről a helyekről kerül ki a lisztjegy ezeknek az a nagy tömege, amelyek „ajándék”-szelvény néven ismeretese a kereskedők és a pékek között.

HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapját 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

A szökefodros Tisza partjára,

az Erzsébet rakpartra, víz előtti, alacsony házba vezetem az olvasót: Ónozó Poldi kocsmájába. Tulajdonosa, a rég-idők közismert Poldi bácsija már rég elköltözött ebből az árnyékvilágból, helyette most özeve: Julesa néni vezeti az üzletet, mely még ebben a drága világban is valóságos bucsujáró-helye a jó és finomfajta halétkeket szerető közönségnek.

Mert tudnunk kell — rég bebizonyosodott, — hogy ezidőszent Szegeden a legjobb halpaprikást, sült halat, halkocsnyát, itt lehet kapni. Ami a régmúlt időkben fogalom volt, ami a Báló-kocsmát annak idején híressé tette, a magyaros konyha, ezt a bizalmat és pártolást most Julesa néni élvezi kifogástalan kiszolgálásáért.

Az igaz, hogy az „ívóban” és a „belső szobában” gyufát a világért sem tesz az asztalra (édős lelköm, nem birom, nagy a drágaság...), de azért ha benyitunk hozzá a hústalan-napokon: kedden és pénteken, demokratikus összevisszaságban látjuk ülni az embereket a kerek, hófehér abrosszal terített asztalok mellett.

Az ívóban egy pár hajóslegény között két sebesült katona (a fülük ugyancsak vörösödik már a siltől), a másik asztalnál egy hivatalnok, meg két iparos-mester vitatják a világháború fontosabb eseményeit (közben a világért sem feledkeznek meg a kabai asszony mondásáról), a „családi”-asztalnál pedig a napos vendégek: egy pár halászmester, bérkocsis, levélhordó, főpincér diskurálnak.

A belső szobában már nagyobb a lármá, pedig mint látjuk, tiszték is foglalnak helyet az egyik sarokasztalnál. Amott hevesen vitatkoznak a „bor-máriást” játszó egy elpackázott hívás miatt (Frányó bácsi, még két de-cit!), egy vidékinek kinéző család pedig türelmesen várja a megrendelt vasorát.

Folyton újabb vendégek érkeznek. Tiszték egyedül, vagy párosával, őrmesterek családjukkal, sebesült és egészséges, menetszadba osztott katonák és terony aljai urak vegyesen, úgy, hogy lassan-lassan megtelik az egész helyiség. Mikor már nagy a szorulás és újabb vendégek érkeznek (tessék ide, sok jó ember elfér kis helyen...), összebb húzódnak a székek és Bandi bácsi citerájának hangja — úgy hét óra felé — a nagy zajtól csak gyengén hallszik be az ívóból.

Átutazó német tiszték jönnek, a helyi viszonyokkal ismerős helybeliek kalauzolásával. Julesa néni előzőkenyen tessékeli be őket a „legbelső” szobába (hol már gyufa is van az asztalon) és szolgálatkészen várja a rendelést.

— Egy kis halra gyűttünk, Julesa néni. De a javából!

— Hozom lelköm, hozom. Nem lesz hiba benne. Tudom, megnyalják a tiszt urak a száinkat utána. Csínálják eszűt is, vagy jó lesz turós-béles? Ép most sült meg.

— Mind a kettőt megkóstoljuk Julesa néni.

Személyesen megy a konyhára és a hatalmas lábasból a legszebb falatokat hozza be. A német tiszték húzódozva nyulnak a vörösrőszínű ételhez, de mikor megízlelik a paprikás halat, esettinté mondják:

— Ah, das ist sehr fein! Fenomenál!

Julesa néni boldogan fogadja az elismerést és a többi vendégek kiszolgálásához lát.

Lassankint fölmelegednek a kedélyek, megoldódnak a nyelvek a fogyasztott sillerek nyomán és nagyon sokszor megesik, hogy a kocsin hozott Kukacz vagy Kálmán bácsi mótája és a „pukkanó-borok” döreje mellett csinál Julesa néni: „Urak, fájeront”-ot.

Az Ónozó-kocsmá másik nevezetessége, hogy ebben a heységben tanították jóformán az összes stamm-vendégeket az abécére, lévén ez a ház a víz utáni években — iskola. A kocsmá harmadik nevezetessége — és most becsánatot kérek, hogy valakinek a magánügyébe avatkozom, habár és a magánügy ezuttal közügy is — ebben az igénytelen kis házban, akkor, amikor a legnagyobb zenebona van, mikor Bandi bácsi citerájának és a kíséző dalozóknak hangja összevegyül a máriásozók élénk veszekedésével és a kártyacsattogásával, — itt, ebben a pokoli káoszban születnek meg a magyar néplelek legjobb ismerőjének, Tömörkény Istvánnak zamatos, magyar erőből duzzadó cikkei.

(g. d.)

— A főispán kiténtetése Ferencz Salvator főherceg, a Vörös-Kereszt egyleteinek védnökhelyettese, a királytól átruházott hatáskörében, dr. Cicatricis Lajosnak, Csongrád vármegye, Hódmezővásárhely és Szeged főispánjának, a háboru alatt a katonai egészségügy körül szerzett kiváló érdemei elismerésül a Vörös-Kereszt hadiékítményes tiszti diszjelvényét díjmentesen adományozta.

— Kiténtetések. Németh Imre főhadnagy, Németh Kálmán ezredes fia, az ellenséggel szemben tanúsított vitéz és eredményes magatartásáért a katonai érdemkereszt 3. osztályt kapta. A kiváló katonának ez már a harmadik kiténtetése. — Dr. Singer István 46. gyalogezredbeli hadnagyot a Signum Laudissal tüntették ki. Singernek ez a második kiténtetése, a katonai érdemkeresztnek már tulajdonosa.

— A Back-malom eddig 220.000 koronát adományozott hadijótékony célra. Szerdán délelőtt megjelent dr. Cicatricis Lajos főispánnál Back Bernát és ötvenezer koronát adott át a főispán által megjelölendő hadijótékony célra. A főispán köszönettel fogadta a nemes adományt. A Back-malom eddig kétszázhuszezer koronát adományozott hadijótékony célra. Százezer korona az örösi jutalékokból jutott a városnak; ebből a pénzből tudvalevőleg népkonyhákat tartott fenn a város. Ötvenezer koronát már régebben juttatott a Back-malom a rokkant katonáknak, míg huszezer koronát különféle hadisegélyezésre fordítottak. Dr. Cicatricis Lajos főispán később fog határozni afölött, hogy a Back-malom legutóbbi nemeslelkű adományát milyen formában juttassa el a szűkölködőknek.

— Vörös-Kereszt egyleti kiténtetések. A Budapesti Közlöny mai száma jelenti, hogy Ferenc Salvator főherceg, mint a Vörös Kereszt egyletek védnökhelyettese a királytól átruházott hatáskörében a háboru alatt a katonai egészségügy körül szerzett kiváló érdemeik elismerésül a Vörös Kereszt hadiékítményes II. osztályu diszjelvényét a következő szegedi lakosoknak adományozta díjmentesen: Dr. Andrassy Ferenc, dr. Bernát József, dr. Eisenstein Jakab, dr. Klein Mór, dr. Kovács József, Niedermayer Antal, Nónay Dezsőné, dr. Raskó Istvánné, dr. Regdon Károly, Veress Károly, özvegy lovag Worsi-